

FALUSI MÁRTON (1983) Budapest

FALUSI MÁRTON

Önmagáért senki és semmi

Minden emberi számítás szerint Isten úgy kalkulált, hogy nagyapádék házában és lakásában is teherbe ejtsek, vagyis megtermékenyítsek egy-egy nőt.

Az élve születés vagy elvetélés lehetőségei érthető okból hidegen hagyták Istent, szorosan véve nem tartoztak rá, elvégre ő végtelen lehetőség, és nem megátalkodott tény, ezért hiszek, mióta nem lettem apa.

A helyszíneket tarthatta fontosnak Isten, a folytonosság megszállottja, hogy felülvizsgáljam a könyvespolcon nagyapád betlehemét, játsszak a kút és a szülőház között dédunokája köcsögdudáján, csiszoljak ügyetlenül, a fénykép kedvéért madáretetőt.

Élet és halál nem nagy ügy az Úrnak, látott ő cifrábbat is, botrányosabbat, szentebbet, a valamihez tartozás az egyetlen, ami igazán érdekli, holott mi ez elől szökünk szüntelenül egymás karjába, vagyis mindketten oda, ahol a másikkunk többé nem maradhat.

Mindig ugyanazt az utat írom le a megállótól a kapuig, ugyanaz a harapásnyom rajzolódik ki az előreszeletelt pirítóson, pedig eltérő ívek, szögek, formák is kifejlődhetnének, nem törvényszerű, hogy hűen kövessem az ismeretlent.

Apákhoz, anyákhoz így hűségeselek a testvér nélkül felnövekedők, nem keverik össze, amit beleadtak, az apait az anyai adaggal: önállóságukat megtartva dermednek kővé, mint kelesztésében fogyatékos tészta hozzávalói, felismerhetők részenként, hogy ez apám, ez meg anyám, én az vagyok, akiben észrevenni, mennyire elkülönülnek az együtt töltött évek során elszakíthatatlan társak, a máskülönben egyesültek.

Te sem tudod, vajon melyiküket tartsd
irányadónak, de nem is választás
kérdése, melyikük nyomdokába lépj,
nincs megszabva, jóllehet rád bízva sincsen.

Egészében sorsszerű a két részletben
kivett szabadság, emiatt nem veheted
ki saját magad részét önszántadból,
anélkül, hogy tisztesség ne essék szólván.

Felmenők májusfáról leszaggatott
bankjegyszalagját, kamatos kötegeit
kezeljük közösen, de mindhiába
igyekszünk, ők élték föl idő előtt
tartalékaikat, vagyis bennünket.

Mi jelentettünk számukra megoldást,
a világ minden kincséért cserébe sem
oldoznánk föl őket bűneik alól,
mégis feláldozzuk őket szimbólumok,
kipukkadó egek szappanbuborékán.

Fejben dől el, ami szívünket nyomja,
amit suttogva sem szorít ki a száj,
paplangyúrődésekben felderítjük,
átfésüljük érte a szülőföldet.

Főben járnak a múlttal egybekeltek
bontóperre, hagyatéki tárgyalásra,
tagosítások és jogdíjfelosztások
hányadán állunk, hogy álljuk a sarat.

Könyörüljtek rajtunk, ti vén disznók,
nem ereszt láncotok, köteléketek,
szeretkezünk archív felvételeken,
vakuitok lesütött szeme láttára,
szekerezünk hagyományőrző fákhoz,
kattanásig visszatekerjük az őzek
ugatását, a rozsdás térdszalagot.

Rögzítjük pozíciónkat az őszhöz,
a széttrancsírozott legyek ízében,
porában a ti felejtésetek lüktet,
nőt férfihoz, férfit nőhöz édesgettek,
noha történetesen elpusztultatok,
csak hogy igazságotok cáfolhatatlan
legyen, azaz igazságtalanságotok,
ha bírálát éri, ne szenvedjen csorbát.

Híres szobrász zárta le, meg ne nyissuk,
az elparentált, befulladt vitákat,
nevetek miatt csúfolt emberöltők
hosszabbítanak meg sírhely divíziót.

Valaminek a helyét foglaljuk el,
a talaj, a szó, a szerelem se miénk,
s ha egy-egy rétegüket föl is fejtjük,
kétségbe vonjuk egymás szándékait,
nyilvánvalóan bántó, méltánytalan,
hogy éppen az a felület, tulajdonság,
jelentés alakítja kezdettől fogva,
mert önmagáért senki és semmi sem
vállalhat jótállást és nem választható.